

מדור הבחינות

מינהל הסטודנטים

אוניברסיטת בר-אילן

מספר סידורי 3042872

37

מס' מח': 37

שנת: תשע"ה סמסטר: 1 מועד: 1 מטלה: 1

קורס: 99 111 02 מבוא למשפט העברי

המחברת נבדקה ביום: _____

92

הציון: _____

חתימת המרצה: _____

מס' סידורי _____ מתוך _____ מחברות

הוראות לנבחן

- 9. קריאת השאלון מותרת רק לאחר קבלת רשות המשגיח/ה.
- 10. יש לכתוב את התשובות בדיו, בכתב ברור ונקי על עמוד אחד של כל דף. אין לכתוב בשוליים, הכותב טיוטה יקדיש לה את הצד הימני של המחברת ואת ההעתקה הנקיה יכתוב בצד השמאלי. את הטיוטה יש למחוק בהעברת קו. אסור לתלוש דפים מן המחברת.
- 11. נבחן שעבא עברת משמעת ו/או אי ציות להוראות הכתובות והנחיות המשגיח/ה יועמד לדין משמעתי.
- 12. משך זמן הבחינה מצויין בראש השאלון. עם הודעת המשגיח/ה כי תם הזמן, על הנבחן להפסיק את הבחינה, למסור את המחברת עם השאלון ולצאת מאולם הבחינה. מחברת שלא נמסרה בתום ההודעה לא תיבדק.
- 13. אחזקת מכשיר טלפון סלולרי (אפילו סגור) ברשות הנבחן, מביא לפסילה מיידית של הקורס.

- 1. עליך להבחן בחדר בו הנך רשום.
- 2. הנח ליד המשיגה בבחינה את כל חפציה האישיים כגון: תיקים, ספרים, מחברות, מכשירים סלולריים, קלמרים וכו'. השימוש במחשב נייד אסור.
- 3. אסור להחזיק בהישג יד חומר הקשור לבחינה/לקורס אלא אם הותר הדבר בכתב על ידי המרצה ורק בהתאם למותר.
- 4. מסור למשגיח/ה על הבחינה תעודת זהות וכרטיס נבחן חתום ותקף לסמסטר בו מתקיימת הבחינה.
- 5. היציאה לשירותים במהלך הבחינה בהתאם להנחיות המשגיח/ה. נשים בהריון ונבחנים באישור מתאים רשאים לבקש מהמשגיח/ה לצאת. היציאה בליווי המשגיח/ה ובהתאם לבוהלי האוניברסיטה.
- 6. נבחן היוצא ללא רשות מכל סיבה שהיא מחברתו תפסל ותועבר לועדת משמעת.
- 7. יש להישמע להוראות המשגיח/ה. אין לעזוב את חדר הבחינה ללא קבלת רשות. חל איסור מוחלט לפנות לנבחנים אחרים בכל עניין ודבר. בכל עניין פנה למשגיח/ה.
- 8. בתחילת הבחינה מלא את פרטיך האישיים ע"ג המחברת. תלמיד שקיבל לידיו שאלון ואין ברצונו להיבחן, חייב להמתין 1/2 שעה בכיתה מתחילת

בה/3הא

ועדת המשמעת מזהירה!

נבחן שיימצאו ברשותו חומרי עזר

אסורים או ייתפס בהעתקה,

ייענש בחומרה עד כדי

הרחקתו מהאוניברסיטה.

שנה"ל תש"ע סמסטר ז מועד א

מס' קורס 99-111-02

מחלקה אמצ"א תאריך 19/2/15

המרצה ר' יצחק חנה

מבחן חלק (אם הבחינה בשני חלקים)

הוראות לנבחן בנושא סריקה:

אין לכתוב במחברת בעפרון. יש לכתוב בעט בצבע כחול כהה או שחור בלבד. אין להשתמש בנוזל מחיקה (טיפקס). אין לכתוב בשוליים משני צידי הדף. מחברת בכתב מרושל משפיעה על תוצאות הסריקה.

שם לכו! השוליים יחתכו לפני הסריקה. לכן, חל איסור מוחלט

איטרה

- ① לפי חכמי יוסף אצטרי באר בקלות. התמודד היה אדם מציאות פתוחה וקצרים קדמות שהגזירה.
- סמט היה, סמט ומה אסר הקדוה יוסף הקלות באמצעות הקדוה בסמט, אפסונו היגה אשן במשנה - לשון עזית.
- קנוס, באמצעות החוקה אנושלים היה קל להתמצו ולעין. ספר . . .
- ② הרימא - כל אף אף קצת האשכנזים, ואף אף במתקנים שמו בקהילות אשכנז.
- ③ דית יוסף היה ספר מקור אשר כל דגכו קצת כל הפוסקים, ואכן אשכנז היה לחמתן אלו.
- כן נראה לקודם הכולל את קצת כל הפוסקים, ופוסק חכמה לכל קהילות ישראל - אשכנזים וספרדים.
- ④ הלכה פסוקה ודורה קל נושא ונושא, אלו הנהגת סמט אף נוספות.
- היו ניצודי מנהלים קהילות רחוק, והנה צורך שינוע ספר. ^{חוקת אית} אשכנזי אצל אלו שנינו כל אלו קדוה
- היה זיוס ספרד.

ת"ק א

1) החזקים דין ציונה הספרותית של המשנה לפי מדרשי הולכי הם: א) הולכי למדרש מסודר ע"פ סוג הסוקים
 גמיה שכתב. דעה הולכי במשנה מסודרת לפי נושאים (למשל מקרים בהם הולכי מעביר בדין אצל). ב) הולכי
 במדרש נדרשו באמצעות והצטרף הסוקים דמרה שכתב (יש אצלם). דעה הולכי במשנה מובאת בדורה עצמאית,
 אלא קשר לפי סמנים המורה. החזקים לפי י"א התקיצו מתקורב תרנ"ח. נוסף מילד המדרש, הולכי ללא נדרשו
 באמצעות הפס אלא באופן עצמאי. ב) היה קושי במצאת ואמר הולכי לפי נושא, שהיה במדרש הולכי הו
 מפורטת לפי סוקים דמרה כך שהולכי בתפא אחר יכלו להמצא במקומות שונים ומפורטים.

2) דעלי המס' הו חסוים צרפתים, אסור פעלו בצרפת. חלק מהחכמים המורכבים הו: רש"י, ר"ש, מש"ט, ר"ת (ר'
 יצחק) ור"י הנקין. הם פעלו במהלך המאה ה-12, 13. הוציאו התקנות של דעלי המס' הינה החזקים שהפס.
 גמיה מלמדים הינה למדש והוסף על פירושו של רש"י, אך כש שהמשיכו באוטאנס, אחר צורה הפס
 לציורה של חידושים על התלמוד כולו. סרוב מופיע פסק הולכי במסו של ב' חידושים. לאחר כעין, נלקחו
 ב' פסקי הולכי שלהם ואצלו למך "פסקי תוספת". מד עץ פירושו רש"י נוסף לפסוק של ב' למד
 תלמוד, וחידושים מופיעים ככל על מנפי התלמוד. דנאל, הו למס' אל שוה, אולם לחידושים
 הינה מסתמך רבה יתב דקרב החומשים נוסף - צורת העקירה דה קדצו אל חידושים הינה
 בדומה לעקרת האמוראים בגמורה, הם ישו בדי מדרש וחקרו, סבלו, הקשו ותרצו על דברי
 התלמוד (דדונה) אמוראים שמשו לגר אמנה). חכמי המס' קדצו מבר מדרש רבים עדידי חסודה
 זו וכן נוצרו חידושים.

3) עקר מטות של הרמב"ם הינה לבעד ספר פסקים אשר עדידי ויקרא וילמד דו אדם יוכל לפסק
 ממנו הלכה, בלי צורך להסתייע קטום ספר אחר. הרמב"ם שאל ואל הוציא להביא למיון ב' העשרים
 על ב' דעלי פסקי הולכי והתקנות. הרמב"ם שבה (הרמב"ם נדע ממס' ארומים: דין הא, הוציא והתקנות
 שהינה ביחוד, ואל התרחקות המשפטים). לאחר נק, מין החומר אלא ע"פ נושאים ומקום
 להביא לפסקיה הולכי אמנה. הרמב"ם שאל של יוד וצדו יוכלו להשתמש ואלמוד בספרי ולק ככ
 אל ספרו בדורה ברורה וחיה, ולשע חא לפי המשנה - לפי עדידי באמצעות החוקר אנושאים
 היה אפשר להתמצא בספר קלות, וכן לממש אל ~~החומשים~~ ^{את מעלתו} של הרמב"ם - לימוד קו ונח אלא מין דע

1963 10 10

④ בסוגיה שיש ודאי יוסף. ר' יוסף קארו דעת וקיל' אה"כ דעת פסק החלפה והוסף דעת אמה שקיל' האור (כ' עקבין דער), כי שחמ"ד יוסף דעת כי ר' יוסף קארו התחיל בדין נזון לפני שפסק בנזון, הוסיף נבגה בצורה פסקית בחסון שא משמחת אלמ' פנים, הוסיף מחקמות קה"ל ולכ"ר דעת לסיפור מחדר הפסקה שלו. כ"כ, דעקולא אירוש ספרו שהיה מעט אדי שחמ"ד ר' יוסף קארו, ובדקולא הזרה של ~~הוא~~ יהודים מקהלות אקדמיות שונות, הו' נצרכי מנכאים ק"ן המוסדים הוותיקים לפני המוסדים החדשים - כך שהיה צורך שיספור סדר באמצעות פסקה קטנה.

באמצעות פסקה הראשונה, אשר היתה כהשגחה לסדר נעשה והקובץ כקובץ הוותיק אה"כ של יוסף, שרבי הדין קהל ומוסיף אה"כ ש"אור תכתי אשכנזי לדיןי משה, וא"כ-היום פסק כשעלמנו חילוק דעת. בנוסף, הוסף הדין אה"כ מנהיג יהודי אשכנזי. פסקה של הדין ה"יגה ע"כ הכל "הוסף כמעט" אשר נהג בארצות אשכנז, ופסקה התקבל בספר (למעט ה"ק ומוסיף).
 כך הפך הדין לקובץ הוותיק אה"כ קני ספרו ואשכנז.

[Faint, illegible text covering the majority of the page, likely bleed-through from the reverse side.]

NEW YORK, N.Y.

חלק ב'

Ⓔ העיקר דין קדנא דבר-מצוה. פירושו, מקרה בו אדם קרא מצונית במכות וקרא שם, יום
השקט שלו לרבות לרכוש את הקרקע לעצמו, במקום שאולי אדם ימנו אלה לאדם אתה. אך לאחר
שקרקע נמכרה לאדם אתה יום אדם שכן לקומה מענו, מחמת הסכום אדם שיש. דין זה נובע
מיצונית הישר והטוב. יתכן בהם שלוש דעות שנוגד דעתן דבר מצוה: א) דין לו חובה
משפטיג אלא חובה מוסרית. ב) דין חובה משפטיג דין כאשר המצונית הם אלים או שוגפים. ג) דין
דבר מצוה הוא חובה משפטיג על. כמו כן, אפשר לדעת הפשיט, במידה ודינא דבר-מצוה יום
לחולף לפעולה קדש לשי, ג' (פזיו) אדם - טען זה הישר והטוב לפאץ האחר. (וסף), כי
הישר והטוב שמאחר דינא דבר מצוה הוא שיטה כן עדיין טוב נטו - השקט מקבל את הקרקע
דה הוא חסד, הרכוש מקבל את כספו, ואל המוכר (שאר עם הכלל אדם קיבל מהרכישה.
השקט מוויח, "זה נהנה וזה לא חסד". נאן העיקר. מצד אדם אפשר יהיה לעסוק. כי האחר
וראובין לא רצו לרכוש את הקרקע משעמון בעתה, אלא היה מצונית דקדונית השכנים בקדש,
לא יחול דין דבר מצוה (אלו/י הדעה הפשיט, שכתבו) שהרי ראובן סידה לקניית הקרקע. מצד שני, אדם
שבתחילה לא היה זקוקת יום לעצמו בלא אתה כן, שהרי ראובן מכר שמעון את הקרקע והמכירה
למי יכול לברוא לו יעדים.

יהיה אפשר אל לעסוק כי דינא דבר מצוה הוא חובה משפטיג דין כאשר המצונית הם אלים או שוגפים. ג) דין
דבר מצוה הוא חובה משפטיג על. כמו כן, אפשר לדעת הפשיט, במידה ודינא דבר-מצוה יום
לחולף לפעולה קדש לשי, ג' (פזיו) אדם - טען זה הישר והטוב לפאץ האחר. (וסף), כי
הישר והטוב שמאחר דינא דבר מצוה הוא שיטה כן עדיין טוב נטו - השקט מקבל את הקרקע
דה הוא חסד, הרכוש מקבל את כספו, ואל המוכר (שאר עם הכלל אדם קיבל מהרכישה.
השקט מוויח, "זה נהנה וזה לא חסד". נאן העיקר. מצד אדם אפשר יהיה לעסוק. כי האחר
וראובין לא רצו לרכוש את הקרקע משעמון בעתה, אלא היה מצונית דקדונית השכנים בקדש,
לא יחול דין דבר מצוה (אלו/י הדעה הפשיט, שכתבו) שהרי ראובן סידה לקניית הקרקע. מצד שני, אדם
שבתחילה לא היה זקוקת יום לעצמו בלא אתה כן, שהרי ראובן מכר שמעון את הקרקע והמכירה
למי יכול לברוא לו יעדים.

יהיה אפשר אל לעסוק כי דינא דבר מצוה הוא חובה משפטיג דין כאשר המצונית הם אלים או שוגפים. ג) דין
דבר מצוה הוא חובה משפטיג על. כמו כן, אפשר לדעת הפשיט, במידה ודינא דבר-מצוה יום
לחולף לפעולה קדש לשי, ג' (פזיו) אדם - טען זה הישר והטוב לפאץ האחר. (וסף), כי
הישר והטוב שמאחר דינא דבר מצוה הוא שיטה כן עדיין טוב נטו - השקט מקבל את הקרקע
דה הוא חסד, הרכוש מקבל את כספו, ואל המוכר (שאר עם הכלל אדם קיבל מהרכישה.
השקט מוויח, "זה נהנה וזה לא חסד". נאן העיקר. מצד אדם אפשר יהיה לעסוק. כי האחר
וראובין לא רצו לרכוש את הקרקע משעמון בעתה, אלא היה מצונית דקדונית השכנים בקדש,
לא יחול דין דבר מצוה (אלו/י הדעה הפשיט, שכתבו) שהרי ראובן סידה לקניית הקרקע. מצד שני, אדם
שבתחילה לא היה זקוקת יום לעצמו בלא אתה כן, שהרי ראובן מכר שמעון את הקרקע והמכירה
למי יכול לברוא לו יעדים.

הערות המרצה

Faint, illegible text covering the majority of the page, appearing to be a list or series of entries.

הערות הסופר

Faint, illegible text located below the section header, likely containing the author's notes or commentary.

אלבס חוסר דין זה למערכת המכה נסזר גאג אחרת, מאחר וזן דין חידו המורה על ציוי
מסויים לא בטל לא קיים דין המורה על כמח קדמה לשם, אלאורה אין אלבס חוסר דין בה למשפט
העדי. אולם, דל אובן נרודו על האפיונה להשמש דורך מחוקי המדינה המסבדת החכה. דמן למעשה ~~ממש~~
אמצע

אפשרויות כיצד לעשה זאת: (א) צנוא דמלממא דממא - אי שטח הדאיה, פל שטחן אזר יוק סמממא מרמס אפשר
להחיל עליו ~~כל~~ ג, אולם יש חולקים עליו. דמן חמש שיטות מבו מקור הפל: (א) הסממא ל העם (העם - הסממא העם
זהו כפופים למך, העם - הסממא לממא כפופים לחוקין). (ב) העם - מצות דנים נממא משפמא לדנים אשר ~~מממא~~
מממא חוקין עי שטחן ג. (ג) גמ - תקנת חכמים לחקשים לחוקי העמך. (ד) דן - דממא הממך על קרקעולו ~~מממא~~
מממא

לפי הודעה והתבונה פוטל אלאורה שיהנו הפל במדינת ישראל, ~~מממא~~ שהמממא לממך הא אמר המממא העם
לפולון דממממממ: אלאורה אי הון, מממממ דמממממ: ימל ראש הממשלה אשר מל המשקים לא ישמעו לחוקין.

דמממ דמממ: דמממ ממממ וקצומממ, ממממ המממ מדיא דממ כ ל דן וכל אחרות מקום לדממא דממממא מממ
ש, מדיא דממ כי דן דנים הקשרים למממ של קרקעולו ימל להחשב. אפשר יהיה למממ אשממ, כי

לפי הפנה האחרונה שהצגת דמממ מממ הקרקעולו אפשר יהיה לממ תקול לממ המממממ (מממ כממ שהממממ כו
דממממ המממ מלממ מן לממ להממ חוסר דממ). (א) מממ - במממ ממממ הממממ מממ ודממ, מלי מממ

בה אפשר יהיה למממ מל ממ הממממממ, ואולי מל מממ ממממ - שהמממ דמממממ. למממ עם
חוק עלי. (ב) דן הממך - המממ מממ כ כממ מממ המממממ חומממ. אמממ, אמממ מממ דן הממך הממ

מממ למממ המממ המממ ומל המממ המממ. (ג) תקנת קמ - ישמ. ממ ממממ עממממ (חוסר במממ
מממ שמשר אמ הממממ. (ד) המממ מלמממ מלמממ. ממ הממממ ממממ מלמממ ממממ ממממ

מל שהממממ ממממ המממ מן אממ מממ. בממ אובן, בממממ הממממ. קממ מממ לממ דנים וחוקין
ממשמממ דנים, למממ חוקין אשר ממ למממ הממממ. לממ נמממ ממממ למממ למממ הממ

בקמ צממ.

הערות המוצא

② אדם חס' מרשימים באמצעות הקהל יאל' לצור דנים ולהכריע על האדם: (א) תקנה קהל. תקנות וינקלו כיוון מהפך ק"ד הסדר (בדנים המורים) וק"ד מכן ועונשין (המספר והזמן). כרוב א"א שמתן מכיר קמחורו כי אבנר לא כח פמסט הפטי. על מילת. התמנה ק"דני מחוננת. (כפי שאיר מעלה כך גם ציבור יאל' למעט). אשר מילוקג של המס' והרקים האם נפרט אשר של אדם חסוד (אדם קדא ופולו בגווה אשר דר בקהילה) דל גקמ ציבור או רך דתקנה הספקר האזהרים מקצועיים. אשורו של האדם החסוד נצרך משט סידי: ① שלא יצא מזה דו הציבור יבא לעוסק של חלק מוציור. ② שהתקנה לא יסרו דין

6

ערה, הלכה.

③ מנהג - ישנן מחלוקת ~~במנהג משולם~~ אלו. הלכה מנהג יאל' עלמל: צנה א: כולי עלמא: יכל אהל דני מחוננת אך א איסורא. יחלמי דיבמא - צנה ד: יאל' אהל דין דני מחוננת דין איסורא. האם - צנה ה: אל' יאל' אהל דין מחוננת וכן איסורא. אחר ~~המנהג~~ ^{המנהג} של המנהג הוא מנהג הסוחרים, אל' קנין סוחרים, הסוחרים קוחרים דך אצד קנין, אריפ שלחם תקנין אל' תפסו הסוחרים באוט מקום דחור להקנה באמצע רישם על. והגיה זה כשן דגור המוכר ולא האצדו לקולה, קסוד מן המלכה יש צורך ~~במנהג~~ קנין.

④ ד"ר הדינא - בענין התגאים אל' ה"מך הרחקה של מוסד זה. אל' התנשגה מוצד אל' אל' וצמים אל' התמסמם דו אל' מנהג למעור על אוטומטיה השיפט. הוהדי. במן האמוראים - התירו חסדים שבגידה הדינא ייהי דין אחר אחר. (זמן הלכה וקרא קהל). אחר במין והלמוד - הרחיק הרסדאן שבמקום בו אל' נמצאת סמכה שיפטיג יהדיג אל' שיפוטו שלשה הדינא מחוריים. משי"ת המחוקק דין המאירי למען אום דענין זה האם יאל' אל' שאוד דנים של מעורב לרה אל' הטעיר, נ"מ לעשר באל. אל' חסון אים אל' כני, שיהי זה מ"ק של עליה לרה.

6 - כשאלה מקדמת על כוחו של ד"ר הדינא והמחוקק
 או שאלת לעזרה להוציור אל' סוף לעמוד דה

(3) צמח של הרד קיך היא לפ המולוקת היא תפוח חזית. אקטו לבסס דקניו ע"פ התלמי דתוספתא דמחילת
 ובגמרא ד"ה נ"ח, לפי רד"י צמח הוא הכח' והסוד. ~~מקום בו צמח הוא~~ הג' ד' צירוף י"ג' אומר דע"ן
 מחולקת של הל' ושמי' כי "אלו ואלו ד' צמח ח"י' והלכה כד"ה הל" - ס הדמ' כולן הן אמר וכולן
 דמולוקת משמאל משורה שהי כולן נענו מרוב אהב. כעצמ' משה לשמי"ז הורה לו הקד"ה מ"ט
 אלמ"ס זאסור ומ"ט אלמ"ס אהר"ה, שד"ה הל' אמר וכל הדמ' כולן נענו מהקד"ה. כמובן חז"ת
 לפי הדמ' פקטיג' כ"כ לנהוג ולפסול וכ"כ אר"ם ס מצוה, אולם יש לבטל כי הדמ' כ
 כולן נענו גמ"י. דמולוקת, צמח ר' הורה היא ששמי"ז דצמח המצוט שנתתה להלכה. אפ"ה
 יהי להשמי"ז קה דמקוים של שער הדמ' קה"מ לא נ"ח. לנהוג לפי הידך הרי"ה
 אשר נפסקה להלכה.

מנהג, יענה הרי"ה והרמב"ם אשר נמצא דתוספתא חז"ה אשר מתארת ג' המנהג
 רבי'אלי אשר שרו בעצד בו לא היו מחולקות אלא הסנהדרין הי"ה מכוונת כשהיה קושי
 צדק (וסמך ס ד"ה צמח היה פ"ה ג' הדמ', וא"ל הוא ג' ש"כ"י ה"ן הנוספים שהיו דרושלים)
 וכן הי"ה הלכה אחת. אולם, משרבו גמ"י ה"ל ושמי"ז אשר לא הסדרו כמו שפירך
 אה גר"ה רבתי"ם ונחשלו מחולקת דחל"ה רב"ה - השמחה המציאות. מאתה תקופה
 הו מחולקת רב"ה, אשר ימשי"ט ע"ד אה"ה המשי"ט, ע"ד ג' ימשי"ט אה"ה מחולקת. הל"ס א"ס כ"ן
 כ המחולקת א"ן המצב האידיאל' אלא ע"ו מצב שהתחנך וקרה באמצעות תלמידי ומל"ז ושמי"ז
 של ש"ה אל העירג' הורה. א' יענה השלמה ע"ן המצב הנוכחי, שהוא דד"ה צ"ד.

פרינט בע"מ

טל. 03-5604070